

عنوان مقاله:

جلوه هایی از پایداری در معماری مسکونی سنتی و فراموشی این عنصر در معماری بی هویت معاصر

محل انتشار:

اولین همایش ملی معماری مسکونی (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

مریم دانایی - دانشجوی کارشناسی معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد بناب.

مهرداد شمسی - کارشناس ارشد مرمت و احیاء ابنیه و بافتهای تاریخی، عضو هیات علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد بناب

خلاصه مقاله:

مسکن در معماری سنتی ایران به عنوان سرپناه از افراد در مقابل شرایط جوی و حوادث طبیعی محافظت می کرد و رابطه ای مستقیم با اقلیم و طبیعت داشت. در مسکن سنتی، زندگی انسان از نظر سطح کیفی و کمی و آسایش در سطح بالایی قرار داشته و این ساختمان ها از شرایط محیطی سالم و ایمنی برخوردار بودند. پنج اصل مهم مردم واری، پرهیز از بیهودگی، درونگرایی، نیارش و بوم آورد بودن که توسط مرحوم استادپیرنیا تدوین شده در اکثر خانه های سنتی ایرانی و در نقاط گوناگون با شرایط اقلیمی متفاوت به کار رفته است، اصولی که اکنون به عنوان پایداری در معماری مطرح میشوند. امروزه خانه در ایران مفهوم خود را از دست داده و تنها در پلان هایی عملکردی که جز زیبایی ظاهری جنبه ی قابل توجهی ندارند خلاصه شده است و اصول بی نظیر معماری سنتی به جز آنچه در منابع مکتوب ذکر شده به دست فراموشی سپرده شده است. هدف بررسی شاخصه های معماری اصیل ایرانی و مقایسه ی آن با خصوصیات معماری معاصر است

کلمات کلیدی:

مسکن، پایداری، اقلیم، شاخصه های معماری سنتی، معماری معاصر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/346656>

